

Бігун (Чичкевич) Оксана Іванівна
Секретар судового засідання
Тернопільського міськрайонного суду
Тернопільської області
oksana_ch92@ukr.net

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОХОДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

Державна служба представляє собою державно-правовий і соціально-політичний інститут, призначений для практичного виконання завдань і функцій держави особами, які мають посади в державних органах та одержують заробітну плату за рахунок державних коштів.

Державна служба визначає нормативно-правове врегулювання державно-службових відносин, у процесі реалізації яких досягається та/або забезпечується практичне виконання завдань і функцій держави, віднесених до компетенції того чи іншого органу державної влади, зокрема тих, що регламентують проходження державної служби, початок та припинення державно-службових відносин тощо.

З часу проголошення незалежності України вітчизняною юридичною наукою активно досліджується проблематика правового регулювання державної служби. Система державного управління та організація державного апарату, які успадкувала Україна від радянських часів, не відповідали вимогам часу та новим реаліям, що зумовило необхідність переосмислення ролі держави у суспільному житті через, зокрема, проведення широкомасштабної адміністративної реформи.

Проблемі правового регулювання проходження державної служби в Україні присвячено досить широке коло праць вітчизняних науковців, серед яких можна назвати публікації В. Авер'янова, Н. Гончарук, М. Лахижі, Н. Нижник, О. Продаєвича, Л. Прудіус, С. Серьогіна та ін. Проте в умовах адміністративної реформи ця проблематика в науковій літературі залишається недостатньо дослідженою, особливо це стосується формування нової нормативно-правової бази з питань проходження державної служби відповідно до Закону України «Про державну службу» від 10 грудня 2015 р. [1] та розроблення механізмів забезпечення його впровадження.

Проходження державної служби є центральним елементом інституту державної служби, що характеризує правове регулювання перебування

особи на посаді державного службовця. Проходження державної служби нерозривно пов'язане зі здійсненням державно-службової діяльності та виконанням службових обов'язків державними службовцями на адміністративних посадах в органах державної влади. Але діяльність державних політичних діячів та працівників патронатних служб знаходиться за межами правового регулювання державної служби.

Для вдосконалення державної служби в умовах адміністративної реформи важливе значення має її правове регулювання. Зазначимо також, що правове регулювання проходження державної служби постійно оновлюється. З метою розвитку інституту державної служби в цілому, у тому числі такої її важливої складової частини, як проходження державної служби, за роки незалежності України створено розгалужену нормативно-правову базу, яка включає понад тисячу нормативно-правових актів. Однак чинне законодавство, що регламентує проходження державної служби, не відповідає європейським принципам функціонування публічної служби.

Серед недоліків можна назвати такі: неспроможність державної служби забезпечувати ефективно виконання завдань щодо реалізації структурних реформ; неякісне надання адміністративних послуг; недостатній професійний рівень державних службовців для виконання масштабних завдань; непrestiжність державної служби та невисокий статус державного службовця; низька ефективність механізму запобігання проявам корупції; відсутність прозорого механізму прийняття та посування на державній службі; відсутність справедливої оцінки діяльності державних службовців та визначення професійних компетентностей [2].

Таким чином, аналіз правового регулювання проходження державної служби в Україні в умовах адміністративної реформи свідчить, що наявність значної кількості нормативно-правових актів, які регулюють проходження державної служби в Україні, жодною мірою не означає, що сучасний стан розвитку законодавства України про державну службу є завершеним, навпаки, існує необхідність постійного оновлення нормативно-правової бази та прискорення розвитку законодавчих засад проходження державної служби, що передбачає розробку нових механізмів і нового порядку проходження державної служби та вимагає їх нормативно-правового регулювання відповідно до нового Закону України «Про державну службу».

Список використаних джерел:

1. Про державну службу: Закон України від 10 груд. 2015 р. № 889-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19> (дата звернення 11.10.2018).

2. Лахижа М. І., Перебийніс К.В., Черчатий О.І. Реформа державної служби – вагома складова реформ, спрямованих на модернізацію держави. – Полтава, 2012. – 59 с.

Блажейко Наталія Ярославівна

Головний спеціаліст організаційного відділу
Золочівської районної ради Львівської області
natal40878@ukr.net

Голик Вікторія Богданівна

ст. гр. ФМ-22, ТНЕУ
golykvika97@gmail.com

ДЖЕРЕЛА ТА РЕЗЕРВИ ЗБІЛЬШЕННЯ ФІНАНСОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Виявлення додаткових джерел та резервів фінансового потенціалу органів місцевого самоврядування є процесом формування якісно нового його стану, а також зв'язків між його елементами, сутність якого полягає в тому, що місцеві бюджети є відкритою системою, на яку впливають фактори зовнішнього та внутрішнього середовища.

Механізм виявлення додаткових джерел та резервів фінансового потенціалу органів місцевого самоврядування повинен розглядатися як складна багаторівнева система, що являє собою сукупність складових її компонентів з погляду внутрішньої закінченості системи та за допомагаю методів і інструментів, форм, зв'язків і відносин може впливати на нього. Отже, даний механізм – це складний та багатоаспектний процес, який має тенденцію до трансформації фінансового потенціалу органів місцевого самоврядування відповідно до змін, що відбуваються не тільки на місцевому рівні, а й економіці в цілому.

Так, як недостатньо активно використовуються внутрішні джерела та резерви збільшення фінансового потенціалу м, тому доцільно впроваджувати заходи, щодо подальшого розвитку механізму виявлення додаткових джерел та резервів фінансового потенціалу органів місцевого самоврядування.